

РЕШЕЊЕ

(из протокола састанка министарског савета под председништвом
књаза у Београду, у среду увече, на првизваног Андрију
30. Новембра 1877.

„Књаз сагласно са министарским саветом, имајући на уму сутрашње проглашење рата Турској, Реши: Да командант шумадијског кора, ђенерал Белимарковић остави Крагујевац и одмах иде к војсци на границу; и да по томе престају важити оба указа о овлашћењу ђенерала Белимарковића од 27 Новембра 1877, које није ни употребљено.“

ПРОКЛАМАЦИЈА

МОЈЕ ДРАГОМ НАРОДУ.

У мојој Прокламацији од 21. Фебруара ове године Ја сам обзанио Своме драгоме Народу, да је одбрана оне свете ствари, за коју смо ми, прошле године, морали прибегћи оружју, прешла у ЈАЧЕ РУКЕ. Но од времена, кад је Србија закључила мир са Отоманском Портом, турско племе обогатило је своју историју новим нечувеним ужасима. Пљен, цуетош и покољ покривају данас све крајеве турске царевине, а најљуће пишти под Турцима све, што српско име носи. Осветом распаљен фанатизам муслимански разуздао се НАРОЧИТО против оне патричке браће наше, која су, за време рата, нашла била у Србији збега и заклона, ма да је чланом другим протокола мира, који смо ми са Отоманском Портом закључили 16. Фебруара ове године, за њих уговорен потпун опроштај. Ослањајући се на веру међународних уговора, ми смо склонили највећи део ових мученика, да се поврате на своја огњишта. Но отишав тамо с поверењем у наше савете, они су, на жалост, под разним изговорима, допали нових мука и насиља од својих мухамеданских угњетача. Узалуд су прошли сви кораци, које је Моја влада чинила у Цариграду против ове вапијуће повреде уговора. Остављајући ова нова насиља без казне,